

عنوان مقاله:

کاربست آمایش سرزمین در مدیریت قلمروهای مرزی (نمونه ی موردی؛ شهرستان های مرزی خراسان جنوبی)

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 5، شماره 17 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

مصیب قره بیگی - دانشگاه خوارزمی تهران

افشین متقی - دانشگاه خوارزمی تهران

حسین ربیعی - دانشگاه خوارزمی تهران

خلاصه مقاله:

آمایش سرزمین به عنوان یکی از گرایش های نوین در سازماندهی سیاسی فضا شناخته می شود. ماهیت بنیادی این گرایش، ترکیب روش های اقتصادی، سیاسی و برنامه ریزی است. آمایش به سبب تاکید بر مدیریت سیاسی - جغرافیایی فضا، نوعی رویکرد کل نگر به شمار می آید. آمیختگی این رویکرد با برنامه ریزی فضایی، مدیریت فضا در یک قلمرو مشخص را سازمان یافته تر و عینی تر می کند. بر این پایه، به کارگیری شاخص های آمایشی در مدیریت قلمروهای مرزی، تا اندازه ی زیادی می تواند چالش های مرزی را شناسایی و راهکارهای واقع گرایانه را برای مدیریت آن ارائه کند. قلمروهای مرزی به سبب اهمیت ژئوپلیتیکی خود، به ویژه در ایران، همواره جلوه گاهی از توانمندی یا ناکارآمدی مدیریت کلان و ملی را نمایان می سازد. به نظر می رسد که بخش قابل توجهی از ناکارآمدی در مدیریت مرزهای ایران، به ویژه مرزهای شرق کشور، به سبب نبود رویکرد آمایشی باشد. از این روی، پژوهش حاضر با روش علی-مقایسه ای به بررسی آمایشی چهار شهرستان مرزی استان خراسان جنوبی، شامل شهرستان های نهبندان، درمیان، زیرکوه و سربیشه پرداخته است. برای بررسی وضعیت آمایشی این شهرستان ها با رویکرد امنیت و توسعه پایدار، توزیع ۲۳ شاخص از شاخص های توسعه شامل شاخص های اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی، بهداشتی و زیرساختی در سطح شهرستان های مذکور مطالعه شده است. مفروض اصلی این پژوهش این است که میان اقتصاد فضا و وضعیت امنیتی هر منطقه، رابطه وجود دارد. برپایه ی نتایج این تحقیق، به نظر می رسد که ناهمگنی و توزیع نامطلوب شاخص های توسعه در شهرستان های مرزی استان خراسان جنوبی، بستر مناسبی برای گسست های امنیتی ایجاد می کند و به دلیل، فرامقیاس بودن مسئله ی امنیت، گسست امنیتی در مقیاس محلی، دامنه ی خود را به مقیاس ملی خواهد رساند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030274>

